

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XV. ročník
číslo 9/2017

„Kráčať bezúhonne v Božej prítomnosti
znamená približovať sa k svätosti.“

Svätý Otec František

Šíriťme za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Slovo na úvod...

strana 3

Týka sa nás

Zo života Klubu
kresťanských
seniorov

strana 4-5

Spomienka na
všetkých verných
zosnulých (Dušičky)

strana 5-7

Zaujalo nás

Katechéza Svätého
Otca: Misionári
nádeje dnes

strana 7-9

Zamyslenie

Rozhodnime sa najst'
do očistca!

strana 9-11

Svedectvo

„Naše dieťa musí
žiť!“

strana 11-12

Zamyslenie

Podakovanie za život
svoj i nenarodených

strana 13

Farská kronika

od 21.9. do 23.10.2017

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatostou
krstu začlenili:

Alexandra Šarayová
Tomáš Zabojník
Sebastián Janovič
Alex Kollár
Alex Pihík
Lukáš Pihík
Dorota Švecová
Jakub Dobiáš
Leonard Roman Tichý

S nádejou na večný život sme
odprevadili:

Terézia Tomková, 84 r.
Eduard Kolek, 85 r.
Mária Malovcová, 89 r.
Matilda Pivovarníková, 87 r.
Stanislav Abrahamovič, 71 r.
Irena Vančúrová, 41 r.
Anna Matejovičová, 81 r.
Juraj Magát, 56 r.
Marta Rybanská, 70 r.

Sviatosť manželstva prijali:

Roman Ďurica a Veronika Hubinská,
Michal Chrenko a Monika Magnusková,
Stanislav Dinič a Miriam Pretová, Glib Pleskakov a Henrieta Dragulová,
Andrej Blaho a Simona Karaková, Branislav Král a Iveta Pečenárová,
Lukáš Vaňo a Zuzana Ščúrková

Sviečka za nenarodené deti

Hlavnou myšlienkou projektu Sviečka za nenarodené deti, ktorý sa rozbieha v týchto dňoch už po pätnásty raz s podporou a požehnaním slovenských biskupov, je spojiť Spomienku na všetkých verných zosnulých, ktorú slávime 2. novembra, so spomienkou na nenarodené deti, ktoré zomreli pri umelom alebo spontánnom potrate a ktoré môžeme s prosbami zveriť milosrdnému Božiemu Srdcu. Podporme tento projekt modlitbou ako i prostredníctvom kúpy symbolickej sviečky, alebo priamym príspevkom do neinvestičného fondu Fórum života na účet 5033357295/0900.

Liturgický kalendár

- 1.11. - Všetkých svätých
- 2.11. - Spomienka na všetkých verných zosnulých
- 5.11. - 31. nedeľa v cezročnom období
- 12.11. - 32. nedeľa v cezročnom období
- 19.11. - 33. nedeľa v cezročnom období
- 26.11. - Nedeľa Krista Kráľa

Úvodník

Prežívame obdobie, kedy viac myslíme na svojich blízkych. Modlíme sa za ich duše, aby ich Pán prijal k sebe. Toto obdobie nám otvára práve sviatok Všetkých svätých. V tento deň si spomíname na všetkých tých, o ktorých vieme s istotou povedať, že sa dostali do neba. A tak v nejednom z nás je otázka, aké znaky, aké vlastnosti by mal mať dnešný svätý? Je možné byť svätým aj dnes?

Dnešní svätí medzi nami sú ľudia, ktorí nasledujú Ježiša v duchu a prostredí doby. Svätí medzi nami nie sú nápadní oblečením, účesom, vyzývavým správaním alebo odriekaním citátov z Biblie. Takto sa skôr správajú chorí ako svätí.

Svätí medzi nami, ak sú nápadní, tak vlúdnosťou k druhým, alebo svedomitou prácou. Tým, že je na nich spoľahnutie. Nehovoria veľa s ľuďmi o Bohu, ale o to viac s Bohom o ľuďoch, medzi ktorými žijú. Majú svoju vieru z osobného presvedčenia. Vedia, prečo veria v Boha a vedia odpovedať na bežné námietky proti viere. Dnešný svätý je skôr pokojný, bežné denné ťažkosti rieši skôr žartom a s humorom, ako rozčuľovaním sa. Vie, že nad všetkými udalosťami sveta je Boh, ktorý aj zlé dokáže obrátiť na dobré u tých, ktorí v neho dôverujú. Svätý nekritizuje

ľudí okolo seba, neodsudzuje ich, ale sa ich snaží pochopiť a pomôcť im. Keď hovorí, tak hovorí o niečom, netára o ničom, len aby sa klábosilo. Nikdy nesľubuje niečo, o čom vie, že by to nemohol splniť. Pred druhými sa nevyťahuje a snaží sa hovoriť čo najmenej o sebe. Na druhého nežiarli.

Nevšíma si, čo o ňom hovoria druhí za jeho chrbtom. Keď mu niekto vytkne chybu, premýšľa, ako ju napraviť, ak ju

má, alebo čo robiť, aby nespôsobil zlý dojem, keď tú chybu nemá. Nikdy sa neháda, aj keď vie, že pravdu má on. Povie svoj názor, a to stačí. Nikomu svoj názor nevnučuje. Na druhých pôsobí svojím príkladom, svojou osobnosťou. Snaží sa denne vytvoriť zo seba lepšieho človeka, lepšiu podobu kresťana.

Posledným poznávacím znakom svätcov medzi nami je, že všetky tieto krásne zásady síce prijali za svoje, ale ešte sa im ich nedarí zachovávať každý deň. Ešte padajú a robia chyby. Ale oni si z tých pádov nič nerobia, pretože vedia, že svätosť spočíva v neustálom začínaní.

Vedia, že tí najväčší hriešnici sú omilostení hriešnici, teda ľudia ako my. Tieto poznávacie znaky svätých dnešnej doby otvárajú dvere k ceste svätosti aj nám, nám všetkým.

Martin Mihál, kaplán

Klub kresťanských seniorov

Partizánske - mesto a jeho aktivity

Život v Klube kresťanských seniorov Partizánske - mesto sa nezastavil ani počas posledných dní či týždňov. Snažili sme sa svojou aktivitou plniť program Klubu prijatý na tento rok. V druhej polovici septembra, presnejšie 25.9.-29.9.2017, sme sa boli už tradične

rekreovať v Charitnom dome u sestričiek v Dolnom Smokovci. Všetkých devätnásť, lebo toľko nás bolo, zažilo nezabudnuteľné chvíle počas týchto dní. Pán Boh nám doprial krásne jesenné počasie, sestričky sa o nás starali po telesnej stránke a pán farár Uličný opäť po duchovnej stránke, hlavne počas sv. omši. Navštívili sme Štrbské Pleso, Tatranskú Lomnicu, Starý a Nový Smokovec, Hrebienok,

Rainerovu chatu a Jožko Kollár zvládol aj výstup na Zelené pleso. Aj týmto spôsobom chcem poďakovať všetkým účastníkom za vytvorenie priateľského prostredia počas pobytu, ale hlavne Pánu Bohu, že sme sa všetci vrátili domov k svojim rodinám.

V nedeľu 1.10. poobede sme boli účastníkmi modlitby krížovej cesty potom, čo sme nemohli ísť v rámci slávnostného trojdňa pre nepriaznivé počasie. Krížovú cestu sme sa pomodlili pri prvom zastavení hlavne kvôli starším účastníkom modlitby. Niektorí zdatnejší absolvovali krížovú cestu celú.

Vo štvrtok 5.10. v rámci nášho stretnutia sme medzi nami privítali nášho pána kaplána Martina Mihála,

ktorý nám v krátkosti priblížil svoj životný príbeh. Na začiatku stretnutia nám prišli zaspievať v rámci mesiaca úcty k starším deti zo Základnej umeleckej školy v Partizánskom, za čo patrí im aj ich pedagógom úprimná vďaka.

V sobotu 7.10. niektorí spolu s členmi ružencového bratstva

absolvovali púť do Šaštína v rámci púte ružencových bratstiev. Všetci účastníci prišli domov plní dojmov hlavne zo sv. omše, ktorú celebroidal mons. Ján Orosz, trnavský arcibiskup.

Chcem dať tiež do pozornosti z pripravovaných akcií katarínsku zábavu, ktorú pripravujeme na sobotu 25.11. v reštaurácii ULITA a záujemci sa môžu prihlásiť hlavne na našich stretnutiach v

klubovni spoločenských organizácií každý štvrtok o 10,00 hod. alebo priamo u mňa ako predsedu na t.č. 749 49 07 alebo 0918 147 999. Môžu prihlásiť aj svojich rodinných príslušníkov alebo priateľov. Chcem tiež pripomenúť výstavu betlehemov, ktorá sa uskutoční od 4.12. do 8.12.2017 v Dome kultúry. Podrobnosti budú zverejnené alebo sa informujte na uvedených telefónnych číslach.

Chcem prejavíť úprimnú vďaku všetkým za pomoc a obetavosť pri spomenutých aktivitách a nielen pri nich, nech im to Pán Boh mnohonásobne odplatí!

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske - mesto

Spomienka na všetkých verných zosnulých (Dušičky) MEMENTO MORI! MEMENTO VIVERE!

Vonku opäť poletuje lístie a vo vzduchu cítiť vôňu jesene. Prichádza obdobie, keď si spomínam na svojich najdrahších, ktorých som stratil na mojej pozemskej púti. Keď sa skončil ich život, aj oni akoby odleteli, podobne ako lístie padajúce zo stromov. Spadnutý list je ako ukončený život. Napriek tomu, že lístie na jar opäť narastie a medzi nami pribudnú novonarodení, tí, čo už opustili pozemský život, sa už nikdy nevrátia. Zostáva nám iba spomienka na ich dobré skutky, dobré rady, príklad života.

Nastal čas, keď viac ako inokedy myslím v modlitbách na mojich drahých zosnulých a prosím za ich duše. Vždy, keď strácam milovanú osobu, som na zádušnej svätej omši a pohrebe, stojím nad hrobom či pri cintorínskom kríži, uvedomujem si vlastnú zraniteľnosť. Vtedy si v mysli preberám, ako konám vo svojom živote. Čo by som mohol urobiť lepšie a v čom by som sa mal úplne zmeniť. Uvedomujem si, že mám ešte čas. Ale koľko? Možno rok, mesiac, týždeň či deň a možno už iba hodinu. Mám čas, ktorý mi dáva vzkriesený a

oslávený Pán, aby som sa stihol pripraviť, aby som mu - keď príde moja jeseň - mohol odovzdať zdravú a hojnú úrodu, dobré skutky, ktoré majú hodnotu pre večnosť.

Viem, že Pán nežiada odo mňa veľa. Možno len trochu viac ochoty, lásky, trpezlivosti. Nechce, aby som premárnil svoj život na zemi, ale aby som si vážil každý nový deň a uskutočňoval jeho príkaz lásky. Preto ho prosím, aby naplnil moje srdce novou nádejou a láskou a dal mi odvahu, aby som s pokorou a odovzdanosťou prijímal životné skúšky, a tak bol pripravený, keď ma k sebe povolá.

Prejde určité obdobie a znova nadíde jeseň a s ňou dušičkový čas. Možno niekto iný zastane pri mojom hrobe. Pomodlí sa a zamyslí nad svojim životom.

zdroj: fara.ivanka.sk

Podmienky pre získanie úplných odpustkov

Úplné odpustky v prospech zosnulých:

1. Veriaci, ktorý v deň spomienky na všetkých zosnulých nábožne navštívi kostol alebo kaplnku a pomodlí sa Modlitbu Pána a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné

odpustky, ktoré možno privlastniť IBA DUŠIAM V OČISTCI. Okrem toho sa žiada splniť tri podmienky: sv. spoveď (krátko predtým alebo potom), sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň) a modlitbu na úmysel Svätého Otca (Otče náš, Zdravas Mária a Sláva). Ďalej vo všeobecnosti treba vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu, aj k všednému. Tieto odpustky možno získať od poludnia predchádzajúceho dňa až do polnoci určeného dňa.

2. Veriaci, ktorý nábožne navštívi cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže získať odpustky, ktoré možno privlastniť iba dušiam v očistci, raz denne od 1. novembra do 8. novembra. Treba splniť aj vyššie uvedené podmienky.

Sviatok všetkých svätých

Svätí sú ľudia, cez ktorých žiari svetlo!

Mnohí z nás vo svojom vnútri nosíme obraz svätých, ktorý však nemusí vždy vystihovať podstatu svätosti. Pri vyslovení slova *svätý* si možno predstavíme nehybné kamenné či drevené sochy, alebo obrazy s maľbami, ktoré znázorňujú ľudí s pohľadom plným úžasu, upretým k nebu.

Sviatok všetkých svätých je spomienkou na ľudí, ktorí žili pred nami svoj život, v plnej odovzdanosti Bohu. V rôznej miere mali určité charizmy, ktoré vedeli dať do služby bližným. Boli to v podstate talenty, ktoré dostali od Boha a snažili sa ich znásobiť.

Treba nám však vedieť, že rovnako ako my, nežili bezstarostným životom. Aj oni prechádzali rôznymi skúškami, čelili pokušeniam, mnohí z nich žili v existenčne náročnejšej dobe ako my. No napriek tomu sa snažili - počas ich pozemskej púte uprostred všetkých ťažkostí, ktoré im prinášal život - s veľkou oddanosťou, odvahou, vernosťou a vytrvalosťou kráčať v Ježišových šľapajach a žiť evanjeliové pravdy.

Sviatok všetkých svätých nech nie je pre teba len vďačnou spomienkou, ale aj konkrétnou výzvou, nakoľko je sviatkom potenciálnych svätých. Tento sviatok ťa chce povzbudiť a dodať ti odvahu hľadať svoju vlastnú životnú cestu, cestu viery a spásy.

Mama so synčekom sa na prechádzke zastavili v kostole. Slniečké

lúče presvitajúce cez mozaiky umiestnené vo svätyni dávali postavám svätých, ktoré znázorňovali, svetlo, žiaru a život. Synček sa spýtal: „Mama, kto sú títo?“ „To sú svätí,“ vysvetľuje mama synovi. „Teraz už viem, kto sú svätí! *Svätí sú ľudia, cez ktorých žiari svetlo!*“ povedal chlapec. V tejto jeho odpovedi odznela výstižná, presná charakteristika svätých a svätosti.

Snaž sa žiť tak, aby raz toto o tebe mohli povedať iní. Snaž sa prinášať svetlo druhým a žiariť pre Božiu Lásku.

Na záver sa zamysli nad slovami, ktoré povedal Erasmus von Rotterdam: *Nič ti neosoží uctievanie svätých a dotýkanie sa relikvií, pokiaľ necháš bez povšimnutia odkaz, ktorý ti zanechali - príklad ich života.*

zdroj: fara.ivanka.sk

Katechéza Svätého Otca: Misionári nádeje dnes

Vskutku, kresťan nie je prorokom nešťastia. Je to jasné? My nie sme prorokmi nešťastia. Podstatou kresťanovho hlásania je opak nešťastia: Je to Ježiš, ktorý umrel z lásky a ktorého Boh vzkriesil na veľkonočné ráno. A toto je jadro kresťanskej viery. Ak by sa evanjeliá zastavili pri pochovaní Ježiša, príbeh tohto proroka by sa pridral k mnohým životopisom hrdinských osobností, ktoré dali život za istý ideál. Evanjelium by tak bolo povzbudivou a tiež utešujúcou knihou, avšak nebolo by posolstvom nádeje. Avšak evanjeliá sa

nekončia Veľkým piatkom, idú ďalej; a práve tá časť, ktorá nasleduje ďalej, premieňa naše životy. Ježišovi učeníci boli zdrvení v sobotu po jeho ukrižovaní; ten kameň privalený ku vchodu hrobu prikryl aj tie tri roky plné nadšenia, ktoré prežili s Nazaretským Majstrom. Zdalo sa, že všetkému je koniec a niektorí, sklamaní a ustráchaní, už aj opúšťali Jeruzalem. Avšak Ježiš vstáva z mŕtvych! Táto nečakaná skutočnosť obracia naruby a otriasa myseľ a srdce učeníkov. Lebo Ježiš nevstáva z mŕtvych len pre seba, ako by jeho znovuzrodenie bolo

výsadou, ktorú treba žiarlivo strážiť: ak vystupuje k Otcovi, je to preto, že chce, aby na jeho zmŕtvychvstani mala účasť každá ľudská bytosť, a aby ním bolo pozdvihnuté každé stvorenie. A v deň Zoslania Ducha Svätého boli učeníci premenení duchom Ducha Svätého. Nebudú mať len všetkým zaniest nejakú peknú zvesť, ale oni sami budú iní než boli predtým, akoby znovuzrodení pre nový život. Ježišovo zmŕtvychvstanie nás premieňa mocou Ducha Svätého. Ježiš je živý, je živý medzi nami, je žijúci a

keď sa zdá, že láska stratila svoje dôvody. Existuje čosi „naviac“ prebývajúce v kresťanskej existencii, čo sa nedá jednoducho vysvetliť silou ducha alebo väčším optimizmom. Nie! Viera, naša nádej nie je len optimizmom; je niečím iným, niečím viac! Je to akoby veriaci boli ľuďmi s „kúskom neba“ navyše nad svojou hlavou, s prevádzaním istou prítomnosťou, ktorú niektorí nedokážu ani len vytušiť.

Úlohou kresťanov v tomto svete je

tak otvárať priestory spásy, ako regeneračné bunky schopné prinavrátiť životodarnú miazgu tomu, čo sa zdalo byť už navždy strateným. Keď je nebo celé zamračené, je požehnaním ten, kto vie hovoriť o slnku. Hľa, pravý kresťan je takýto: nie ponosujúci sa a nazlostený, ale presvedčený vďaka

sile zmŕtvychvstania o tom, že žiadne zlo nie je nekonečné, že žiadna noc nie je bez konca, že žiaden človek nie je definitívne zmýlený, že žiadna nenávisť nie je nepremožiteľná láskou.

Iste, niekedy učeníci draho zaplatia za túto nádej, ktorú im daroval Ježiš. Pomyslime na mnohých kresťanov, ktorí neopustili svoj ľud, keď prišiel čas prenasledovania. Zostali tam, kde si neboli istí ani zajtrajškom, kde nemohli robiť plány žiadneho druhu, zostali

má moc sa premieňať. Aké pekné je pomyslieť na to, že sme ohlasovateľmi Ježišovho zmŕtvychvstania nie len slovami, ale skutkami a svedectvom života! Ježiš nechce takých učeníkov, čo sú schopní iba opakovať namemorované poučky. Chce svedkov: osoby šíriace nádej svojou prítivnosťou, tým, ako sa usmievajú, ako milujú. Predovšetkým ako milujú: lebo sila zmŕtvychvstania robí kresťanov schopnými milovať aj vtedy,

dúfajúc v Boha. Pomyslime na našich bratov, na naše sestry z Blízkeho východu, ktorí vydávajú svedectvo nádeje a aj obetujú život za toto svedectvo. A toto sú praví kresťania! Títo ľudia nesú nebo v srdci, hľadiac ponad, vždy ďalej.

Ten, kto mal milosť prijať Ježišovo zmŕtvychvstanie, môže ešte dúfať v nečakané. Mučeníci všetkých čias svojou vernosťou Kristovi hovoria o tom, že nespravodlivosť nemá v živote posledné slovo. V zmŕtvychvstalom Kristovi môžeme aj naďalej dúfať. Muži a ženy, ktorí majú dôvod „prečo“ žiť, odolávajú v časoch nešťastia viac než ostatní. Ved' ten, kto má Krista po svojom boku sa skutočne už viac ničoho

nebojí. A preto kresťania nikdy nie sú ľuďmi ľahko manipulovateľnými, čo na všetko pristanú - tí praví kresťania, nie je tak? Ich miernosť si netreba zamieňať s pocitom neistoty a submisívnosťou. Svätý Pavol povzbudzuje Timoteja trpieť za Evanjelium a hovorí takto: «Ved' Boh nám nedal Ducha bojzlivosti, ale Ducha sily, lásky a rozvahy.» (2 Tim 1,7) Keď upadnú, vždy znova povstanú.

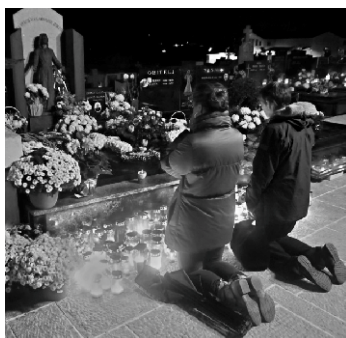
Vidíme, drahí bratia a sestry, prečo je kresťan misionárom nádeje. Nie pre svoju zásluhu, ale vďaka Ježišovi, pšeničnému zrnku, ktoré padlo do zeme, odumrelo a prinieslo veľkú úrodu (porov. Jn 12,24).

zdroj: vatikánsky rozhlas

Rozhodnime sa nejst' do očistca!

Duše v očistci vidia napríklad veľmi dobre, či v deň pohrebu sa ten či onen ozaj úprimne za ne modlí, alebo je iba jednoducho prítomný na pohrebnom akte. Hovoria, že slzy mu neslúžia na nič, pomôcť sa môže iba modlitbou. Sťažujú sa, že ľudia idú na pohreb bez toho, aby sa úprimne pomodlili za nich čo len jednu modlitbu. Ďalší príklad, ktorý uviedol sv. kňaz z Arsu svojim farníkom ohľadne svätej omše: „Deti moje, jeden dobrý kňaz stratil dobrého priateľa, ktorého veľmi miloval, a preto sa za neho veľa modlil, hlavne za pokoj jeho duše. Jedného dňa mu Boh dal

vedieť, že je v očistci a že hrozne trpí. Tento svätý kňaz veril, že najlepšie, čo môže pre neho urobiť, je odslúžiť za svojho drahého priateľa sv. omšu. V momente obetovania vzal do prstov sv. hostiu a povedal: „Svätý a večný Otče, urobme výmenu. Vy máte dušu môjho priateľa, ktorý je v očistci a ja držím telo vášho syna v mojich rukách. Dobrý a milosrdný Otče, oslobodte môjho priateľa a ja vám obetujem vášho Syna so všetkými zásluhami jeho umučenia a smrti.“ Jeho žiadosť bola skutočne vyslyšaná. Počas pozdvihovania videl dušu svojho

priateľa celú žiariacu od slávy vystupovať do neba: Boh prijal tento jeho návrh navýmenu.“

Drahé deti, ak chceme oslobodiť z očistca nejakú dušu, ktorá nám je drahá, urobme podobne. Ponúknime Otcovi skrze Sviatosť oltárnu jeho milovaného Syna so všetkými zásluhami jeho utrpenia a smrti. Určite nám nič neodmietne.

Príhoda pátra Pia

Raz večer som bol na chóre sám a ako som sa modlil, začul som šuchot rúcha. Nato som zbadal pri hlavnom

oltári mladého rehoľníka. Zdalo sa, že utiera prach zo svietnikov a upravuje vázy s kvetmi. Myslil som, že je to otec Leo a pripravuje oltár. Keďže bol čas večere, podišiel som k nemu a povedal som: „Otec Leo, choď večerať. Teraz nie je čas na utieranie a upratovanie oltára.“ Lenže zaznel hlas, ktorý nepatrilo otcovi

Leovi. Dotyčný mi povedal: „Ja nie som otec Leo.“ Opýtal som sa teda: „A kto si?“ Odvetil: „Som jedným z tvojich spolubratov, ktorý tu robil noviciát. Často som sa nedbalo poklonil Ježišovi, keď som prechádzal popred oltár a neprejavil som primeranú úctu Najsvätejšej Sviatosti uchováanej vo svätostánku. Pre tento ťažký priestupok

som doteraz v očistci. No Boh vo svojej nesmiernej dobrotivosti ma sem poslal, aby si ty mohol urýchliť čas, keď sa budem môcť tešiť v raji. Pros za mňa!“ V domnení, že voči tejto trpiacej duši budem veľkodušný, som odpovedal: „Budeš v raji zajtra ráno, keď budem sláviť svätú omšu.“ Nato tá duša zvolala: „Ty ukrutník!“ a plačky zmizla. Ten nárek spôsobil v mojom srdci takú ranu, že ju budem cítiť celý život. Ja som totiž tú dušu mohol poslať do raja hneď, no odsúdil som ju ostať ešte ďalšiu noc v očistcovom ohni.

(pozri tiež: [Myšlienky pátra Pia](#))

Terezka z Lisieux

Svätá Terézia z Lisieux si myslela, že ak niekto nemá dôveru, že po smrti možno ísť priamo do raja, potom uráža Boha. Keď niektoré zo sestier vyhlásili, že počítajú s tým, že prejdú očistcom, zvolala: „Ach, ako ma to mrzí! Keď veríte, že pôjdete do očistca, Pánovi tým veľmi

krivdíte! Veď, ak milujeme, nie je možné tam ísť!“

Návrh pre každého

Teraz chcem každému niečo navrhnúť. **Mohli by sme sa rozhodnúť nejst do očistca!** Je to celkom možné a máme v našich rukách všetko, čo je k tomu potrebné. Božia prozreteľnosť

nám dáva v živote do cesty dostatočné množstvo protivenstiev, bojov, utrpenia, chorôb... Všetky tieto očisty, ak ich pravdaže prijmem, stačia na to, aby nás priviedli rovno do neba. Prečo to nie je prípad mnohých ľudí? Lebo sa búrim, neprijímame s láskou a vďačnosťou tieto dary života a hrešíme poburovaním, reptaním a tým, že sa nechceme podriadiť ponukám Prozreteľnosti. Ak sa takto rozhodneme, dozaista to nebude ľahká cesta. Pán nikdy neprislúbil úľavy a uľahčenie! V každom momente nášho života môžeme rásť v láske, zatiaľ čo duše v očistci to už nemôžu, pre ne je už neskoro. Aj samotní anjeli nám „závidia“ túto moc, ktorú máme ešte v tomto pozemskom živote! Každý čin lásky, ktorý obetujeme Pánovi, každé sebazaprenie, hoci len malé, každý pôst, malé odoprenie budú našou ozdobou, šperkom a skutočným pokladom pre večnosť.

Modlitba za duše v očistci

Najláskavejší a najmilostivejší Bože, zmiluj sa nad všetkými dušami v očistci a vysloboď ich z hrozných očistcových múk. Zmiluj sa nad nimi pre Tvoju nekonečnú lásku a milosrdenstvo a na ich úzkosti vzhliadni s otcovskou láskou. Zabudni na ich hriechy a krehkosti. Skrze svojho najmilšieho Syna, Ježiša Krista, v ktorého silne verili a dúfali, vysloboď ich a pre Jeho horké umučenie odpusť im zaslúžené pokuty. Nedrž ich dlhšie v ich smutnom väzení, aby Ťa tým viac milovali a tým radostnejšie velebili na večné veky. Amen.

V: Odpočinutie večné daj im, Pane!

R: A svetlo večné nech im svieti!

Duše všetkých verných zomrelých, pre milosrdenstvo Božie, nech odpočívajú v pokoji. Amen.

Ó, Mária, Matka Božia, Matka milosrdenstva, pros za nás a za zomrelých!

prevzaté z internetu

„Naše dieťa musí žiť!“

Osobné svedectvo jedného mladého otca

Bol to pre mňa úplný šok, keď mi moja priateľka oznámila, že je tehotná. Práve som začal štúdium psychológie a ona bola v prvom ročníku školy pre zdravotné sestry. Ako sme sa teda mohli postarať o naše dieťa? Necítil som sa dosť zrelý na to, aby som prevzal zodpovednosť budúceho otca. Pre mňa bola celá vec úplne jasná: to dieťa musí preč. Moja priateľka bola z toho v

ťažkom rozporení; na jednej strane dieťa rozhodne nechcela, ale na druhej strane som videl, že sa naň akosi teší. Viedli sme nekonečné diskusie a ja som o tom hovoril so svojím najlepším priateľom i s rodičmi. Všade som počul to isté: Nie si ešte dosť zrelý, najprv dokonči štúdium, potom môžeš mať deti atď. Obaja sme sa rozhodli pre potrat.

Poslednú noc pred plánovaným potratom som mal v noci výčitky svedomia, a takto som ráno celý nervózny šiel s priateľkou do Mníchova k potratovému lekárovi. Dúfal som, že to budeme mať rýchlo za sebou. Moja priateľka sa cítila podobne, a tak sme celou cestou neprehovorili ani slovo, akoby sme išli na pohreb. Mali sme naponáhlo, termín bol na 11-tu hodinu a mníchovské ulice boli preplnené. Keď sme už s meškaním prišli ku klinike, nebolo tu miesto na parkovanie. Priateľka sa rozhodla, že tam už zájde sama, zatiaľ čo ja pohľadám nejaké

parkovisko. Keď som ho konečne našiel, vydal som sa s neistým pocitom ku klinike. Už z diaľky som videl mladú ženu, ako sa lúči s mladým párom. Mladý pár odišiel a táto pekná mladá žena sa s úsmevom obrátila ku mne. Neisto som sa usmial aj ja, nakazený prirodzenou radosťou, ktorá z nej vyžarovala. Bol to prvý úsmev, ktorý som v ten deň zažil.

Mária (neskôr som sa dozvedel jej meno) sa dala so mnou do reči. Ponúkla mi svoju pomoc a vysvetľovala mi, ako dieťa rastie v matkinom lone. Ukázala

mi obrázky a zdôrazňovala, že sme už rodičia a musíme si byť vedomí svojej zodpovednosti. Začal som s ňou diskutovať, ale na každý môj argument mala protiargument, ktorý bol formulovaný tak, že ma neprovokoval, ale musel som uznať, že je pravdivý. Veľmi láskavým spôsobom ma prosila, aby som rýchlo priviedol svoju priateľku dole. Bol som v rozporení a stál som pred ňou nerozhodne. Mária videla, že prichádzajú ďalší ľudia, a povedala mi rýchlo: „Prosím vás, bežte hore po ňu, to predsa môžete spraviť. Ako správny muž musíte stáť za svojím dieťaťom. Prosím vás, nechajte svoje dieťa žiť, ono vám za to bude ďakovať každým svojím úsmevom!“ Jej oči sa zaliali slzami, potom sa otočila a venovala sa ďalším ľuďom. Prepadla ma hrôza. Ako mohla táto mladá žena plakať kvôli môjmu dieťaťu? Rozbehol som sa a skríkol som na ženu na recepcii, kde je moja priateľka. Práve ju zavolali a bola už v ordinácii. Vrazil som dovnútra.

Moja priateľka ležala na lôžku a plakala. Vzal som ju do náručia a vedel som, že ešte nie je neskoro. Povedal som jej: „Poď, ideme preč, naše dieťa musí žiť!“ Celá sa rozžiarila a nechcela mi veriť, že to myslím vážne.

Dnes má náš Lukáš tri mesiace a ja pri každom jeho úsmeve myslím na Máriu a na Orodovnicu, ktorá stála vtedy pred klinikou. Viem, že bez nich by naše dieťa nežilo.

M. T., prevzaté z internetu

Pod'akovanie za život svoj i nenarodených

Zamyslenie nad dvojtyždňovým bábätkom

„Tehotná hora“ od 30-ročného autora Dubiana Monsalve chce byť pamätníkom pre nenarodených. Mám len niekoľko mikrometrov; voľným okom ma neuvidíš. Nemám zatiaľ ruky, ktorými by som sa ťa mohol dotknúť, ba ani nohy, ktorými by som robil stopy do piesku. Nemám oči, ktorými by som videl hviezdy na nebi a ani uši, ktorými by som teraz počul tvoj hlas. Som taký malý, že mnohí ľudia sú natoľko zaslepení, že neveria v moju existenciu. Mnohí si myslia, že som len zhluk

genetického materiálu, akési chemické molekuly, ktoré sa ocitli na jednom mieste v tom istom čase a boli uzavreté do spoločného priestoru. Pravdou je, že som vznikol z ešte menších častí než som ja sám. Boli

to dve odlišné bunky. Mali rôzny tvar a veľkosť, rôzny pohyb aj obsah, no aj napriek obrovskej odlišnosti nastal krásny moment ich splynutia. Z rozdielnosti vznikla jednota. A do tejto jednoty bol vložený život, ktorý sa začína momentom počatia.

V druhom týždni som zatiaľ tvorený len niekoľkými bunkami, no neskôr ich budú miliardy a budú sa rozrastať. Na tento rozkvet je však potrebné vnieť jednotu do rozdielnosti. Aj v cirkvi je badať veľkú odlišnosť. Je zapríčinená tým, že ju tvoríme my, ľudia. Každý do nej vnáša niečo iné, niečo unikátne a jedinečné. Je však potrebné, aby sa táto mnohorako vytvarovaná cirkev zjednotila - a to vo svojom jadre, v Kristovi. Veď nemá byť len akýmsi zhlukom, ale jednotným a hodnotným dielom pre svet. Koniec koncov,

cirkev aj život sú dielom Božích rúk a obrazom Boha večného, živého a pravého.

Modlitba

Pane, Ty si darca života od počatia. Ešte prv, než sme boli v matkinom lone, Ty si mal s nami svoj konkrétny plán. Vryl si si nás do svojich dlaní a nesieš nás v nich po celý náš život. Hoci sa niekedy cítime sami a celkom opustení, Ty na nás nezabúdaš...

Chceme Ti dnes ďakovať za život. Dostali sme tento veľký dar celkom zadarmo, no mnohokrát nám chýba túžba ho chrániť. Preto sa dnes chceme prihovárať za celú našu spoločnosť, aby sme vedeli vo svojom konaní presadzovať úctu k životu už od počatia.

Pane, odprosujeme Ťa za tisíce ľudských životov, ktoré nemohli uzrieť svetlo sveta. Prosíme o Tvoje svetlo pre tých, ktorí čakajú neplánované dieťa. Daj, aby mali odvahu povedať „áno“ životu a dokázali svoje dieťaťko prijať s láskou. Zároveň Ťa prosíme aj za všetky ženy, ktoré podstúpili umelý potrat; naplň ich srdcia nádejou a svojím odpustením.

Panna Mária, Ty, ktorá si počala z Ducha Svätého, buď ochrankyňou a pomocnicou všetkých rodičov. Nech každý svojím postojom povie rozhodné „áno“ životu tak, ako si Ty sama privolila anjelovi: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa Tvojho slova.“ Zachovaj nás v spoločenstve s Ježišom, ktorý je Cestou, Pravdou a Životom na veky vekov. Amen.

prevzaté z internetu

Sviatok obetovania Panny Márie

Začiatky slávenia sviatku siahajú do 6. storočia. Dátum sviatku, 21. november, je spojený s udalosťou posviacky kostola Svätej Márie Novej v Jeruzaleme v roku 543, ktorý dal vybudovať byzantský cisár Justinian I. Chrám stál v blízkosti pôvodného židovského chrámu. Hoci ho o 71 rokov neskôr zničili Peržania, sviatok sa na východe slávil ďalej. Od roku 730 sa tento sviatok, vo východnej cirkvi nazývaný *Vstup (Uvedenie) Presvätej Bohorodičky do chrámu* slávil v Konštantínopole. Od 9. storočia ho prijali medzi svoje sviatky mnísi v južnom Taliansku. Vo východnej cirkvi sa v tento deň koná požehnanie detí. K rozšíreniu dnešného sviatku v západnej cirkvi došlo od roku 1372 z Avignonu. Gregor XI. ho dekrétom začal sláviť v pápežskej kaplnke. V roku 1474 ho pápež Sixtus IV. zahrnul do rímskeho misála. V rímskom kalendári sa objavil v roku 1585 za pápeža Sixta V. Sviatok Obetovania Panny Márie vznikol na kresťanskom

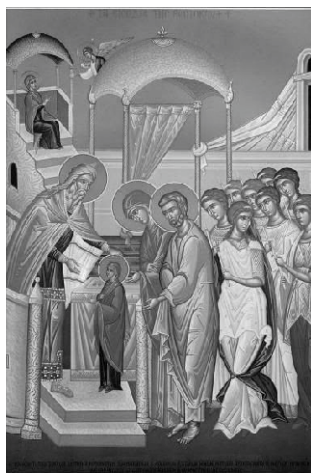
Východe a viaže sa k tradícii, ktorá je uvedená v apokryfnom Jakubovom evanjeliu. Podľa nej rodičia zasvätili trojročnú Máriu službe v Jeruzalemskom chráme. Obsahom sviatku je „zasvätenie“, ktorým sa sama Mária od detstva zasvätila Bohu pod vplyvom Ducha Svätého, ktorého milosťou ju naplnilo jej nepoškvrnené počatie. Sviatok obetovania Panny Márie má svoj základ v Mojžišovom zákone, ktorým sa Izraeliti riadili. V knihe Levitikus (Tretia kniha Mojžišova) sa píše: „Keď sa pominú dni jej (matkinho) očisťovania, či je to chlapec alebo dievča, prinesú kňazovi ku

vchodu do stánku zjavenia ročného baránka na celostnú žertvu a holúbka alebo hrdličku na obetu za hriech. On to obetuje Pánovi a očistí ju od hriechu a bude čistá od svojho krvotoku. Toto je predpis o rodičke chlapca alebo dievčaťa. Keby však nemala na baránka, nech vezme dve hrdličky alebo dva holúbky, jedno na celostnú žertvu, druhé na obetu za hriech, kňaz ju zmieri a bude čistá.“ (Lv 12,6-8) Starozákonní Židia plnili tento Boží príkaz a nosili svoje deti do jeruzalemského chrámu, ktorý nahradil „stánok zjavenia“ na púšti.

Mnohí nábožní Židia obetovali Bohu svoje deti zvláštnym spôsobom, ako to urobili aj rodičia Panny Márie Joachim a Anna. Keď mala tri roky, rodičia ju priviedli do chrámu a odovzdali do rúk veľkňaza Zachariáša, otca sv. Jána Krstiteľa a Predchodcu. Po obetovaní ju nechali na výchovu vo výchovno-vzdelávacom ústave pre dievčatá. Tam ich viedli k čnostnému životu a službe Bohu, vzdelávali sa v Písmach,

slúžili v chráme, sprevádzali bohoslužby spevom, vyšívali rúcha. Okrem toho ich však učili aj domácim prácam - varenie, upratovanie a podobne. V ústave mohlo každé dievča pobudnúť niekoľko rokov a potom sa vrátilo domov. V obrade nášho krstu sa nachádza časť, ktorá súvisí so starozákonným zvykom obetovania detí Pánu Bohu. Na záver obradu, pred požehnaním, rodičia obetujú svoje dieťa Pánu Bohu slovami: „Bože, žehnaj naše dieťa, aby jeho život bol tebe na slávu, jemu na spásu, nám na radosť a svetu na osoh.“

zdroj: www.karmelitankydj.sk

Bruno Ferrero - Kruh radosti

Vidiečan silno zaklopal na dvere kláštora. Keď mních otvoril bránu, vidiečan mu dal nádherný košík hrozna.

„Brat, toto je to najlepšie, čo sa urodilo v mojej vinici. Priniesol som to ako môj dar.“ „Vďaka Ti! Odnesiem ho hneď opátovi, bude potešený týmto darom.“ „Nie! Priniesol som ho pre Teba,“ povedal muž.

„Pre mňa?“ mních sa začervenal, pretože si nemyslel, že by si zaslužil takýto nádherný dar prírody.

„Áno,“ naliehal muž. „Pretože vždy, keď som klopal na dvere, bol si to ty, kto ich otvoril. Keď som potreboval pomoc v čase, keď úroda bola zničená suchom, ty si mi každý deň dal kúsok chleba a pohár vína. Dúfam, že tieto strapce hrozna ti prinesú trochu slnečnej lásky, daždivej krásy a zázraku Boha, pretože je to On, kto dal, aby vyrástlo tak nádherne.“

Mních sa stále pozeral na košík hrozna a uvažoval nad tým, aké je nádherné. Pre jeho krásu sa rozhodol priniesť tento dar opátovi, ktorý ho vždy povzbudzoval múdrymi slovami.

Opát bol veľmi potešený košíkom hrozna, ale spomenul si, že majú chorého brata v kláštore a pomyslel si: dám mu hrozno. Kto vie, možno mu prinesie nejakú radosť do jeho života. A tak aj urobil.

Ale hrozno nezostalo v miestnosti chorého mnícha dlho, pretože ten si uvedomil, že kuchár sa o neho už dlho stará, kŕmi ho iba najlepším jedlami. Bol si istý, že ho poteší.

Keď sa kuchár na obed zjavil nesúc mu jeho jedlo, obdaroval ho hroznom. „Toto je pre teba,“ povedal chorý mních. „Pretože vždy prichádzaš do kontaktu s plodmi prírody, budeš vedieť čo robiť s týmto Božím darom.“

Kuchár bol nadšený krásou hrozna a ukázal svojmu pomocníkovi, aké je úžasné. Tak úžasné, premýšľal v sebe, že nikto ho viac neocení ako kostolník, ktorý je zodpovedný za Najsvätejšiu Sviatosť a mnohí v kláštore ho považujú za svätého muža.

Kostolník pre zmenu dal hrozno ako dar najmladšiemu novicovi, ktorému to pomôže porozumieť práci Božieho stvorenia.

Keď ho prijal novic, jeho srdce bolo naplnené vďačnosťou, pretože nikdy nevidel tak nádherné hrozno.

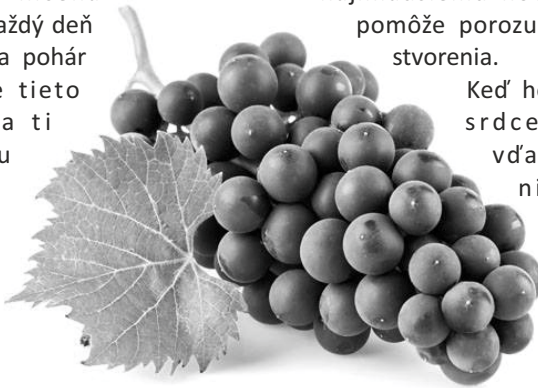
P o t o m s i spomenul, že keď prišiel prvýkrát do kláštora, to bol moment, ktorý mu umožnil byť v tejto komunite ľudí a práve osoba, ktorá mu otvorila dvere, vie oceniť zázraky života. A tak pred zotmením zobral hrozno mníchovi k bráne.

„Jedz a vychutnaj si ho,“ povedal, „pretože si tu strávil väčšinu svojho času sám a toto hrozno ťa urobí veľmi šťastným.“

Mních pochopil, že dar bol naozaj určený pre neho a vychutnal si každú guľičku hrozna predtým, ako spokojne zaspal.

Tak sa kruh uzavrel. Kruh šťastia a radosti, ktorý vždy jasne svieti v okolí štedrých ľudí.

prevzaté z internetu

Fb:
Habemus Papam
- Sv. Otec
František

**Ježiš nám dal svetlo,
ktoré svieti v tmách.
Ochraňuj ho a stráž,
je tým najväčším bohatstvom,
ktoré ti bolo v živote zverené.**

Pápež František

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk
Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Lištiak.
Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.
Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.
Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciamy.
Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.
Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.